

falden i 1901, lige efter at han havde gennemført Fabrikloven. Det var Arbejdernes Svar, eller rettere sagt, det var ikke Arbejdernes Svar, men det Svar, de Herrer havde puttet i dem, idet de havde skjult Kendsgemningerne for Arbejderne, gennem deres Presse havde skjult, hvad det var, Bramsen havde gjort for dem. Jeg maa da spørge: Hvorfor optræder det ærede Medlem saa hidstigt i denne Sag overfor os? Er det en Forbrydelse, at vi i Højre søge at kappes med de Herrer i at gøre Vel overfor Arbejderne? Have vi ikke denne Ret? Det er vor Ret som Parti. Er det en Forbrydelse, skulle vi ostrakeres af den Grund? Eller er det virkelig det, at det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og hans Venner — jeg ser det ogsaa af deres Referat i Dag — slet ikke ville have, at Arbejderne maa vide noget om, hvilken Andel Højre har i denne Sag? Det skal forties, dysses ned. Mine Herrer! Forleden, da Valgretten var for, udtalte De en saa enorm Respekt for den almindelige Valgret. Have De nu da i hvert Fald ikke ogsaa den Respekt for Valgretten, at De tør sige den Sandheden? (*Martin Olsen*: Har Højre Respekt for Valgretten?) Ja, vi sige den i hvert Fald Sandheden.

Jeg skal ende med at udtale, hvad jeg begyndte med før, at den Strid baade fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og andre om de enkelte Bestemmelser er i Virkeligheden saa lidt betydende; den Strid er i meget en Strid om Kejsereens Skæg, fordi, hvordan de enkelte Bestemmelser i Virkeligheden ville være om 5—10 Aar, det vide vi ikke. Jeg gentager: Vi skulle kun drage de Principper, ud fra hvilke vi ville give Anerkendelse og give Tilskud som Opmuntring. Det bliver Arbejdernes og specielt Fagforeningernes egen Sag, hvorledes disse Foreninger ville blive. Det er ikke os, men det er udelukkende Fagforeningerne, det afhænger af, om denne Lov vil blive ført ud i Livet. Og føres den ikke ud i Livet, maa de tage Ansvaret derfor. Derfor kunde jeg have ønsket, at det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds og hans Fæller paa den socialdemokratiske Bænk ikke havde været saa ivrige for at dølge af Hensyn til at redde deres egen Prestige og trykke Højres Prestige ned. Herregud! den Slags Ting: hvem der er den pæneste Mand, De eller jeg, er jo saa fuldstændig rasende ligegyldigt for Sagens Sammenhæng. I Stedet for at skændes om den Smule Prestige og i Stedet for at

være saa ivrig herfor skulde det ærede Medlem nøjes med at anvende sin Stilling som de samvirkende Fagforeningers Formand til at sætte igennem, at denne Lov ikke bliver en Papirlov, men bliver ført ud i Livet. Saa tror jeg, det ærede Medlem, selv om han maaske faar 2 Stemmer mindre eller 1 eller 2 flere, mere drejer det sig maaske ikke om, i højere Grad vil gavne de Klassers Interesser, som det ærede Medlem taler saa meget om, at han sidder og varetager.

N. Neergaard: At den Sag, vi i disse Dage drøfte, ligger paa Tingets Bord; tror jeg ikke, noget enkelt Parti eller nogen enkelt Retning kan tilskrive sig Æren for, og det var jo vistnok heller ikke Meningen af den sidste ærede Taler's Ord. Jeg siger, jeg har Respekt for det Arbejde, der er blevet gjort baade fra den ene og den anden Side for at føre denne Sag frem, og jeg er ikke bange for at udtale min Anerkendelse af, at den afgaaede Folketingsmand Poul Rasmusen med saa stor Interesse og Iver for Sagen bestræbte sig for at føre den frem. Men det er jo en af de Ideer, der ligge i Luften i vor Tid, det er jo et Problem, som der sysles med og i en Aarrække har været syslet med i alle Lande, og det var ganske naturligt, at vi her i Landet maatte komme ind paa at forsøge en Løsning deraf noget før eller noget senere. At dette Ting som Helhed har haft en levende Opfattelse af, at det var en Sag, som Lovgivningsmagten snarest muligt burde beskæftige sig med, har det vist ved at give den Kommission, der var nedsat hovedsagelig til at forbedre Forslag om Alderdoms- og Invaliditetsforsikring, tillige den Opgave at forbedre Forslag om Forsikring mod Arbejdsløshed.

Vi have jo her i Landet en hel Række Love, givne i den sidste halve Menneskealder, hvorved vi søge Skridt for Skridt at indskrænke Fattigvæsenets Raaderum, Skridt for Skridt søge at tage Grunden bort under det, tage Eksistensberettigelsen bort fra denne saa højst ufuldkomne og gammeldags Indretning, der forhaabentlig i Fremtiden ikke længere vil faa nogen større Betydning. Vi søge at skabe en berettiget Støtte for de arbejdsudygtige gennem Alderdomsunderstøttelsesloven, som vi nu for Tiden i Kommissionen arbejde paa enten at faa udviklet eller at faa ændret, saaledes at den paa en fuldkomnere Maade kan løse sin Opgave. Vi stræbe efter at faa en Invaliditetsforsikring knyttet til.